

บทความวิชาการ

จริยธรรมในการสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

อรัญญา เชาวลิตร* ทัศนีย์ นะแสง**

บทคัดย่อ

วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ต้องปฏิบัติต่อมนุษย์ ความผิดพลาดในการปฏิบัติงานอาจส่งผลเสียต่อสุขภาพของประชาชน หรือบางกรณีอาจถึงขั้นเสียชีวิตได้ นักศึกษาพยาบาลจึงได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากอาจารย์ เพื่อให้มั่นใจว่านักศึกษาจะสามารถปฏิบัติหน้าที่อย่างมีจริยธรรมตามมาตรฐานวิชาชีพ ทำให้ผู้รับบริการได้รับประโยชน์สูงสุดและปลอดภัย อาจารย์พยาบาลจึงมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เจตคติ และการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษา จริยธรรมในการสอน จึงมีความสำคัญอย่างมากในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต สถาบันการศึกษาพยาบาลจะต้องให้ความสำคัญของการส่งเสริมจริยธรรมในการสอนให้กับอาจารย์พยาบาล โดยใช้หลักจริยธรรมที่สำคัญ ประกอบด้วย หลักการทำประโยชน์ การไม่ทำอันตราย การเคารพเอกสิทธิ์ ความยุติธรรม การพูดหรือการบอกความจริง และความซื่อสัตย์

คำสำคัญ: จริยธรรมในการสอน; หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

* รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้เขียนหลัก: aranya.c@psu.ac.th

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

บทนำ

การสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต อาจารย์พยาบาลเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และบ่มเพาะคุณธรรม จริยธรรมให้นักศึกษาพยาบาลเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาพยาบาลศาสตร์ พ.ศ. 2552 ซึ่งกำหนดว่าบัณฑิตที่พึงประสงค์ของสาขาพยาบาลศาสตร์ ต้องมีความรอบรู้ สามารถให้การพยาบาลได้ภายใต้กฎหมายและจรรยาบรรณของวิชาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม เคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ มีความรับผิดชอบ มีความเอื้ออาทร มีภาวะผู้นำ สนใจใฝ่รู้ และสามารถพัฒนาตนเอง วิชาชีพ และสังคม มีศรัทธาในวิชาชีพ การพยาบาล รวมทั้งมีความเชื่อมั่นในการพยาบาล และคุณค่าแห่งตน¹ อาจารย์พยาบาลจึงต้องตระหนักถึงการปฏิบัติหน้าที่ในการสอนอย่างมีจริยธรรม เพื่อสร้างบัณฑิตที่พึงประสงค์ให้กับสังคม

จริยธรรมในการสอนของอาจารย์พยาบาล

จริยธรรมในการสอน (ethics of teaching) ในบทความนี้ เน้นถึงการสอนของอาจารย์พยาบาล ทั้งการสอนในรายวิชาทฤษฎี รายวิชาปฏิบัติ ทั้งรายวิชาจริยศาสตร์ หรือรายวิชาใดก็ตาม อาจารย์ทุกคนต้องมีจริยธรรมในการสอนนักศึกษา เพราะเป็นสิทธิของนักศึกษาทุกคนที่จะได้รับการสอนและการดูแลอย่างมีจริยธรรมจากอาจารย์ บทความนี้ผู้เขียนได้นำหลักจริยธรรม (ethical principles) ซึ่งประกอบด้วย หลักการทำประโยชน์ การไม่ทำอันตราย การเคารพเอกสิทธิ์ ความยุติธรรม การพูดหรือการบอกความจริง และความซื่อสัตย์²⁻⁴ มาใช้เป็นกรอบแนวคิดเพื่อวิเคราะห์จริยธรรมในการสอนของอาจารย์พยาบาล เพราะการที่นักศึกษาได้เรียนรู้จากอาจารย์ที่สอนโดยใช้หลักจริยธรรมดังกล่าว นอกจากจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาแล้ว ยังส่งผลต่อเนื่องไปสู่ผู้ป่วยที่ได้รับการดูแลจากนักศึกษาพยาบาล

1. การทำประโยชน์ (beneficence)

การทำประโยชน์ หมายถึง ความเมตตา กรุณา ความมีน้ำใจ มิตรภาพ ความอื้อเพื่อแผ้วแผ่ ซึ่งหลักจริยธรรมข้อนี้รวมถึงการกระทำใดก็ตามที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อื่น² หรือหมายถึง การทำในสิ่งที่ดี และหลีกเลี่ยงอันตราย โดยพยาบาลมีหน้าที่ในการทำประโยชน์ให้กับผู้ป่วย สถาบันของตนเอง สังคม ผู้คนที่เกี่ยวข้อง วิชาชีพตนเอง และครอบครัว⁴ อาจารย์พยาบาลจึงมีหน้าที่ในการทำประโยชน์ให้กับนักศึกษา เพื่อนร่วมงาน สถาบันการศึกษาของตน รวมทั้งวิชาชีพการพยาบาล สำหรับในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะการทำประโยชน์ต่อนักศึกษา

บทบาทหน้าที่ของอาจารย์พยาบาล ในการทำประโยชน์ต่อนักศึกษา คือ การประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับนักศึกษาด้วยวิธีการต่างๆ ที่จะส่งผลดีต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของนักศึกษา รวมทั้งการอบรมบ่มเพาะให้นักศึกษาเป็นคนดีของสังคม และเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต หลักจริยธรรมข้อนี้สอดคล้องกับหลักธรรมของศาสนาพุทธ คือ พรหมวิหาร 4 และหลักกัลยาณมิตร⁵ ซึ่งพรหมวิหาร 4 ประกอบด้วย เมตตา หมายถึง ความปรารถนาให้ผู้อื่นมีความสุข กรุณา หมายถึง ความปรารถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ มุทิตา หมายถึง ความยินดีเมื่อผู้อื่นได้ดี และอุเบกขา หมายถึง การวางเฉย หลักกัลยาณมิตร ประกอบด้วย 1) ปิโย คือ ความน่ารัก หมายถึง มีเมตตากรุณา 2) ครุ คือ นำเคารพ หมายถึง เป็นผู้หนักแน่น และเป็นที่ยึดได้ 3) ภาวนีโย คือ นำเจริญใจ หมายถึง มีความรู้จริง และเป็นที่น่ายกย่อง 4) วตฺตา คือ รู้จักพูด หมายถึง แนะนำตักเตือน และเป็นที่ยกย่องที่ดี 5) วจนฺทโม คือ อดทนต่อถ้อยคำ หมายถึง พร้อมรับฟังคำปรึกษา ชักถาม อดทนต่อคำล่วงเกิน คำตักเตือน และอดทนฟังได้ไม่เสียอารมณ์ 6) คมฺภีรญฺจ กถํ กตฺตา คือ แกล้งเรื่องล้าลึกได้ หมายถึง กล้าชี้แจงเรื่องต่างๆ ที่ยุ่งยากลึกซึ้งให้เข้าใจได้ง่าย และ 7) โน จฏฺฐาเน นิโยชเย คือ ไม่ชักนำไปในอวิชชา หมายถึง ไม่ชักจูงไปในทางที่

เสื่อมเสีย

จริยธรรมในการสอนตามหลักการทำประโยชน์ มีดังนี้

1.1 เตรียมเนื้อหา และวิธีการสอนที่ถูกต้อง ทันสมัย และเหมาะสมกับนักศึกษาในแต่ละชั้นปี เพราะเมื่อนักศึกษานำความรู้ที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นปัจจุบัน ไปใช้ในการดูแลผู้ป่วย จะก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ป่วย การสอนนักศึกษาในสิ่งที่อาจารย์ไม่รู้จัก ถือเป็นการกระทำที่ผิดจริยธรรม อาจารย์จึงต้องพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และศึกษาค้นคว้าให้มีความรู้อย่างแท้จริงในเรื่องที่จะสอน นอกจากนี้ อาจารย์จะต้องแสวงหาวิธีการสอนใหม่ๆ รวมทั้งทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อค้นหาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักศึกษาในยุคปัจจุบัน เนื่องจากวิธีการสอนที่ใช้ในอดีต อาจไม่เหมาะสมกับผู้เรียนในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคแห่งเทคโนโลยี อาจารย์ควรพัฒนาทักษะการสอนโดยใช้เทคโนโลยีต่างๆ ไม่ควรสอนโดยการบรรยายเป็นหลัก

1.2 การสอนโดยมีสมรรถนะที่สำคัญ⁶ คือ สมรรถนะในเนื้อหาที่สอน สมรรถนะทางคลินิก สมรรถนะด้านการสอนและถ่ายทอดความรู้ และสมรรถนะทางวัฒนธรรม อาจารย์ต้องจัดการเรียนการสอนด้วยความรู้ในเนื้อหา มีทักษะในการถ่ายทอดความรู้ และถ่ายทอดวิชาความรู้โดยไม่ปิดบัง ต้องส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาทั้งด้านสติปัญญา และคุณธรรม จริยธรรม ไม่ว่าจะเป็นสอนวิชาใด อาจารย์จะต้องคอยบ่มเพาะคุณธรรม จริยธรรมให้กับนักศึกษา เพราะสภาการพยาบาล⁷ กำหนดให้คุณธรรม จริยธรรมเป็นสมรรถนะหลักของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ตลอดจนมีความตระหนักและมีความรู้ทางวัฒนธรรม เข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักศึกษา ปฏิบัติต่อนักศึกษาต่างวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียม

สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้นักศึกษา คือ อาจารย์มีเจตคติที่ดีต่อนักศึกษา ต่อวิชาชีพ และสถาบันการศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ การพยาบาลและสถาบันการศึกษาของตน ดังนั้น ในขณะที่สอนในชั้นเรียนหรือบนคลินิก อาจารย์จะต้องสอดแทรกเจตคติเหล่านี้ให้กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เช่น การใช้คำพูดที่แสดงความชื่นชมนักศึกษาที่ตั้งใจเรียน และดูแลผู้ป่วยด้วยความใส่ใจ การชื่นชมพยาบาลที่ได้รับรางวัลพยาบาลดีเด่น รวมทั้งการบอกเล่าถึงผลงานที่น่าภาคภูมิใจของสภาการพยาบาลและสมาคมพยาบาลฯ เป็นต้น นอกจากนี้อาจารย์จะต้อง ยกตัวอย่างประสบการณ์ทางการพยาบาล รวมทั้งใช้สื่อการสอน และกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา วิธีการเหล่านี้จะช่วยให้ นักศึกษามีความเข้าใจในเนื้อหาอย่างขึ้น โดยเฉพาะเนื้อหาที่ยากซับซ้อน เช่น การใช้ชีวิตที่สัมพันธ์กับกลไกการเกิดภาวะหัวใจล้มเหลว การใช้เพลงคาราโอเกะเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจการเกิดโรค ซึ่งปัจจุบันทุกคนสามารถเข้าถึงสื่อเหล่านั้นได้ง่าย

กรณีการสอนบนคลินิก สิ่งสำคัญที่อาจารย์พยาบาลจะต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง คือ ทักษะในการปฏิบัติการพยาบาล เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี และองค์ความรู้ด้านคลินิกไม่หยุดนิ่ง กิจกรรมการพยาบาลหลายๆ อย่างที่เคยปฏิบัติในอดีต จึงแตกต่างจากปัจจุบัน มีการศึกษาในต่างประเทศพบว่าพฤติกรรมของผู้นำที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ทางคลินิกของนักศึกษา ประกอบด้วย ความเป็นกันเอง การเข้าใจความต้องการของนักศึกษา การให้ความสนใจต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา และการอธิบายเกี่ยวกับทักษะและเทคนิคการพยาบาลต่างๆ⁸

1.3 เป็นแบบอย่างหรือต้นแบบของการเป็นพยาบาลที่ดี แบบอย่างหรือต้นแบบของอาจารย์มีความสำคัญอย่างมากในการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาพยาบาล โดยเฉพาะนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งไม่มีประสบการณ์การเป็นพยาบาลมาก่อน การสอนให้นักศึกษาเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต ต้องอาศัยต้นแบบของการเป็นพยาบาลที่ดีจากอาจารย์ อาจารย์จึงต้องเป็นแบบอย่างทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ ตัวอย่างเช่น การเข้าสอนตรงเวลา และการพูดย้ำความสำคัญของการตรงต่อเวลา จะช่วยสร้างจิตสำนึกและนิสัยในการตรงต่อเวลาให้กับนักศึกษา คำพูด และการกระทำของอาจารย์ที่สุภาพ อ่อนโยน ให้เกียรตินักศึกษาและผู้ป่วย การยึดจรรยาบรรณวิชาชีพในการดูแล

ผู้ป่วย จะทำให้นักศึกษาซึมซับสิ่งเหล่านี้ และปฏิบัติตามโดยไม่รู้ตัว เป็นต้น การประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของอาจารย์มีความสำคัญต่อผู้เรียน ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร แก่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2522 ว่า “...ไม่ว่าจะสอนเด็กวัยใด ลักษณะใด ผู้สอนจะต้องลงมือประพฤติเป็นตัวอย่างด้วยตัวเอง ให้ได้เห็นอยู่ตลอดเวลา โดยไม่ละเลยความประพฤติปฏิบัติที่ต้องการจะให้เกิดขึ้นในตัวเด็กเป็นอันขาด...”⁹

1.4 สร้างบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ อาจารย์ต้องสร้าง/ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ดี เช่น บรรยากาศแบบเอื้ออาทร ซึ่งความเอื้ออาทร¹⁰ ประกอบด้วย ความเห็นอกเห็นใจ (compassion) การมีความรู้ความสามารถ (competence) ความไว้วางใจ (confidence) การมีจิตสำนึกทางจริยธรรม (conscience) และความยึดมั่นผูกพันต่อองค์กร (commitment) บรรยากาศแบบเอื้ออาทรทั้งในชั้นเรียน และบนคลินิก เกิดจากการที่อาจารย์แสดงความเข้าใจ เห็นใจต่อนักศึกษาที่เรียนรู้ช้า เช่น เต็มใจในการอธิบายซ้ำ หรือจัดให้นักศึกษาพบเพื่อซักถามนอกเวลาเรียน เป็นต้น นอกจากนี้พฤติกรรมของอาจารย์ขณะสอน ก็เป็นบรรยากาศที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น การแสดงสีหน้า ท่าทางของอาจารย์ที่สอนด้วยความตั้งใจ ตั้งใจ มีสีหน้ายิ้มแย้ม ยึดหยุ่นตามความต้องการของนักศึกษาอย่างเหมาะสม การสอน ชื่นชมหรือตักเตือนนักศึกษาที่กระทำผิดด้วยใจที่เมตตา และให้โอกาสนักศึกษาในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องหรือผิดพลาด สำหรับนักศึกษาที่มีความตั้งใจในการเรียน มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือดูแลผู้ป่วยด้วยความใส่ใจ อาจารย์จะต้องหาโอกาสแสดงความชื่นชมหรือให้รางวัลให้เพื่อน ๆ และผู้อื่นได้รับทราบ เพื่อสร้างภาคภูมิใจให้กับนักศึกษา และสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้อื่น การตรวจรายงานของนักศึกษา อาจารย์ควรให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในจุดที่บกพร่อง ไม่เพียงแต่เขียนเครื่องหมายคำถามหรือบอกว่าผิด โดยไม่ชี้แนะ และพยายามหาสิ่งที่นักศึกษาทำได้ดี และเขียนข้อความชื่นชมในจุดที่นักศึกษาทำได้ดี เช่น “วิเคราะห์ได้ครอบคลุม ตรงประเด็น” หรือ “ค้นคว้าได้ดี” เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการสร้างบรรยากาศที่ทำให้นักศึกษามีความสุข และกระตือรือร้นในการเรียนรู้ การปฏิบัติตนของอาจารย์ด้วยความเป็นกัลยาณมิตรดังกล่าว จึงเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา

มีการศึกษาในต่างประเทศ⁸ ที่สร้างแบบวัดสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางคลินิก (The Clinical Learning Environment Inventory) เพื่อศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาต่อสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ทางคลินิก พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้นิเทศทางคลินิกเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ทางคลินิกของนักศึกษา

2. การไม่ทำอันตราย (non-maleficence)

การไม่ทำอันตราย หมายถึง การไม่กระทำความผิดใดๆ ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับสิ่งชั่วร้าย หรืออันตราย⁹ หลักการข้อนี้ตรงกับศีลข้อ 1 ในพุทธศาสนา คือ “ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต” จากหลักจริยธรรมข้อนี้ อาจารย์พยาบาลจะต้องไม่กระทำการใดๆ ที่ส่งผลให้นักศึกษาได้รับอันตราย ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ และการเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต จริยธรรมในการสอนตามหลักการไม่ทำอันตราย มีดังนี้

2.1 ไม่ลงโทษนักศึกษาด้วยการทำอันตรายต่อร่างกายนักศึกษา ในสมัยก่อนคนไทยให้การเคารพครูบาอาจารย์เสมือนพ่อแม่คนที่สอง และความเชื่อในภพชาติที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ด้วยคาดหวังว่าการลงโทษด้วยการตี จะทำให้ลูกเป็นคนดี คนเก่งในอนาคต ด้วยเหตุนี้ครู อาจารย์ในโรงเรียนระดับต่างๆ จึงลงโทษนักเรียนด้วยการตีซึ่งมักจะใช้ไม้เรียว แต่เมื่อเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษามีวุฒิภาวะสูงขึ้น จึงมักจะไมลงโทษด้วยการตี อย่างไรก็ตามการสอนเยาวชนในยุคปัจจุบัน ความเชื่อเรื่องการลงโทษด้วยการตีลดน้อยลง แต่ก็ยังมี

อาจารย์ในสถานศึกษาบางแห่งที่ลงโทษด้วยตี หรือวิธีการอื่นๆ ที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บต่อร่างกายของนักเรียน ซึ่งพบเห็นได้ทางสื่อต่างๆ อยู่เป็นระยะจนถึงยุคปัจจุบัน เนื่องจากผู้ปกครองฟ้องร้องหรือร้องเรียน สำหรับในวิชาชีพการพยาบาล อาจารย์ที่มีจริยธรรม จะต้องไม่ลงโทษนักศึกษาด้วยการทำร้ายร่างกายนักศึกษาไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม เพราะจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ดังนั้นอาจารย์จะต้องใช้วิธีการอื่นๆ ในการลงโทษนักศึกษา เช่น การว่ากล่าวตักเตือนด้วยวาจา หรือลายลักษณ์อักษร การมอบหมายให้ไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม เป็นต้น สิ่งสำคัญในการลงโทษนักศึกษา อาจารย์จะต้องไม่แสดงอารมณ์โกรธ หงุดหงิด หรือฉุนเฉียว

2.2 ไม่ใช้คำพูดที่ทำร้ายจิตใจนักศึกษา เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ต่างกัน นักศึกษาบางคนอาจต้องใช้เวลานานในการเรียนรู้ เมื่อนักศึกษาทำงานบกพร่อง หรือคุณภาพของงานด้อยกว่าเพื่อนร่วมชั้น อาจารย์จะต้องไม่ใช่คำพูดที่ทำให้นักศึกษาอับอาย หรือคำพูดที่ดูถูก เช่น “ไม่ฉลาด” “ขี้เกียจ” เป็นต้น และด้วยลักษณะของการฝึกปฏิบัติงานกับผู้รับบริการทั้งที่สุขภาพดีหรือเจ็บป่วย นักศึกษาจะต้องให้การพยาบาลที่ผิดพลาดไม่ได้ เพราะความผิดพลาดย่อมส่งผลให้ผู้ป่วยได้รับอันตราย อาจารย์พยาบาลจึงต้องคอยดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด และระมัดระวังไม่ให้เกิดความผิดพลาด เพราะนอกจากผลเสียต่อผู้ป่วยแล้ว บางครั้งอาจเสี่ยงต่อการถูกฟ้องร้องหรือร้องเรียนจากครอบครัวของผู้ป่วย ดังนั้น เมื่อสังเกตว่าการกระทำของนักศึกษาอาจผิดพลาด อาจารย์จะต้องไม่ใช่คำพูดที่ทำให้นักศึกษากลัว หรืออับอายผู้อื่น เช่น “สอนไม่รู้จำจ้” แต่ควรหาวิธีการอื่นๆ โดยอาจทำความเข้าใจกับนักศึกษา ก่อนฝึกปฏิบัติงานว่า หากนักศึกษากำลังจะให้การพยาบาลที่ไม่ถูกต้องแก่ผู้ป่วย อาจารย์จะพูดหรือทำอะไรให้นักศึกษาทราบว่าต้องหยุดการพยาบาลนั้นชั่วคราว เช่น จับแขนนักศึกษา และบอกว่าอาจารย์จะลงสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง เป็นต้น เมื่อเสร็จจากการพยาบาลแล้ว จึงค่อยตักเตือน หรือชี้แนะนักศึกษา หรือลงโทษด้วยการให้นักศึกษาไปค้นคว้าและทำรายงานเพิ่มเติม เพื่อป้องกันความผิดพลาดในอนาคต สำหรับกรณีการตรวจรายงานนักศึกษา บางครั้งอาจ พบว่า นักศึกษาคัดลอกผลงานของผู้อื่น อาจารย์จะต้องไม่เขียนข้อความตำหนิในรายงานของนักศึกษา แต่ควรเขียนในลักษณะให้คำแนะนำว่าจะต้องอ้างอิง หากเป็นผลงานของผู้อื่น และจะต้องตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะบ่อยครั้งที่นักศึกษาไม่เข้าใจวิธีการเขียนรายงานที่ถูกต้อง การคัดลอกจึงอาจกระทำด้วยความไม่ตั้งใจ หรือรายงานของนักศึกษาที่แปลมาจากภาษาอังกฤษ จะแปลผิดหรืออ่านแล้วไม่เข้าใจ แทนที่จะตำหนิให้นักศึกษาเสียใจ อาจารย์สามารถเปลี่ยนคำตำหนิเป็นการให้คำแนะนำ พร้อมให้กำลังใจนักศึกษาแทน เช่น “แม้ว่าบางประโยคที่แปลมา ยังไม่ถูกต้อง แต่ก็เห็นถึงความพยายามที่จะทำรายงานด้วยตัวเอง”

2.3 ไม่ขัดขวางการแสดงออกด้านจิตวิญญาณของนักศึกษา อาจารย์จะต้องตระหนักถึงความต้องการด้านจิตวิญญาณของนักศึกษา และไม่แสดงถึงการต่อต้าน ตำหนิ หรือประเมินว่าความเชื่อด้านจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น กรณีที่นักศึกษามีความเชื่อทางศาสนาต่างจากอาจารย์ อาจารย์จะต้องไม่ใช่คำพูดวิพากษ์วิจารณ์ความเชื่อเหล่านั้นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง งมงาย หรือไร้เหตุผล

3. การเคารพเอกลัทธิ (respect for autonomy)

เอกลัทธิ หมายถึง อิสระภาพ การปกครองตนเอง สามารถเลือกตัดสินใจโดยไม่มีใครควบคุม บังคับ และลงมือกระทำตามสิ่งที่ตนได้เลือกอย่างอิสระ² การเคารพเอกลัทธิ จึงหมายถึง การยอมรับการตัดสินใจ และการกระทำของบุคคลที่สอดคล้องกับคุณค่า และความเชื่อของเขา¹ จริยธรรมในการสอนตามหลักการเคารพเอกลัทธิ คือ การสอนที่ใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการให้เกียรติ และเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของนักศึกษา เปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รับฟังความคิดเห็น เมื่อนักศึกษามีข้อสงสัยหรือซักถามเรื่องใด อาจารย์จะต้องให้ความสำคัญและตอบสนองต่อคำถามนั้น หรือกรณีที่นักศึกษาขอให้ทบทวน

การให้คะแนน เพราะผลการประเมินไม่ตรงกับที่นักศึกษาประเมินตนเอง อาจารย์จะต้องให้ความสำคัญโดยการกลับไปทบทวนการให้คะแนนของนักศึกษาคนนั้น หรือเมื่อนักศึกษาประสบปัญหาและต้องการคำแนะนำ ความช่วยเหลือ อาจารย์จะต้องให้ความสำคัญโดยไม่มองว่าเป็นเรื่องเล็ก หรือในกรณีที่อาจารย์มีความจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนกำหนดการหรือกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ต่างไปจากกำหนดการหรือวิธีการเดิม อาจารย์จะต้องให้คำอธิบายแก่นักศึกษาก่อน และหากการปรับเปลี่ยนดังกล่าวกระทบต่อนักศึกษาส่วนหนึ่งที่ต้องเข้าร่วมกิจกรรมอื่นๆ ได้แก่ การร่วมพิธีทางศาสนา หรือตามประเพณี อาจารย์สามารถแสดงถึงการเคารพเอกลักษณ์ของนักศึกษา โดยการรับฟังและให้นักศึกษาร่วมคิด และตัดสินใจถึงการปรับเปลี่ยนที่ไม่กระทบต่อนักศึกษา ดังนั้นการเคารพเอกลักษณ์ของนักศึกษา อาจารย์จะต้องเข้าใจ และยอมรับในความแตกต่างของนักศึกษาแต่ละคนรับฟังความคิดเห็นของนักศึกษาแม้จะต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์ โดยตระหนักว่า นักศึกษาแต่ละคนมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีความคิด ความเชื่อเป็นของตนเอง มีความสามารถในการคิดและตัดสินใจ และอาจารย์มีหน้าที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้กระทำตามสิ่งที่ได้ตัดสินใจอย่างอิสระ โดยไม่ไปขัดขวางหรือแทรกแซง เว้นแต่การกระทำนั้นจะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ก่อให้เกิดอันตรายต่อนักศึกษา และต่อสังคม

4. ความยุติธรรม (justice)

ความยุติธรรม หมายถึง ความเสมอภาค ความเท่าเทียม ความไม่ลำเอียง รวมทั้งการกระทำที่เหมาะสมตามที่บุคคลนั้นสมควรจะได้รับ⁹ ในการสอนตามหลักความยุติธรรม อาจารย์จะต้องกระทำต่อนักศึกษาอย่างเท่าเทียมเสมอภาค ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่แบ่งแยก ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนไทยทุกคน ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 30 ที่ว่า “...การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้...”¹²

ความยุติธรรมในการประเมินผลการเรียนรูของนักศึกษา และการให้ระดับขั้นคะแนน เป็นจริยธรรมที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ต้องดำเนินการโดยใช้หลักเกณฑ์ และแนวปฏิบัติที่หน่วยงานกำหนดอย่างเคร่งครัด เพื่อให้เชื่อมั่นได้ว่าการประเมินดังกล่าวมีความเที่ยงตรง โปร่งใส ไม่ลำเอียง ไม่ใช้เจตคติของตนในการประเมิน เช่น นักศึกษาที่มีประวัติการเรียนดี บางครั้งผลงานของนักศึกษาอาจบกพร่อง ผิดพลาด อาจารย์ต้องประเมินตามหลักเกณฑ์ด้วยใจที่เป็นกลาง นอกจากนี้อาจารย์อาจใช้วิธีการประเมินจากผู้สอนมากกว่าหนึ่งคน เช่น การประเมินการนำเสนองานในชั้นเรียน หากมีอาจารย์ผู้ประสานงานรายวิชา และอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ เข้าร่วมรับฟังการนำเสนอ ก็ควรใช้วิธีการประเมินโดยอาจารย์ทั้งสองคน นอกจากนี้ในประเมินผลรายวิชาปฏิบัติการพยาบาล นอกจากประเมินโดยอาจารย์ผู้นิเทศแล้ว ควรให้นักศึกษาแต่ละคนได้รับการประเมินโดยเพื่อน และพยาบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการนิเทศนักศึกษา รวมทั้งการให้นักศึกษาประเมินตนเอง และเพื่อให้การประเมินผล นักศึกษามีความยุติธรรม อาจารย์ควรจัดบันทึกพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะเรียน/ฝึกปฏิบัติการพยาบาลทุกครั้ง ที่สอน/นิเทศ เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการประเมินนักศึกษา

5. ความซื่อสัตย์ (fidelity)

ความซื่อสัตย์ หมายถึง พันธะหน้าที่ของบุคคลที่จะต้องมีสัจจะหรือศรัทธาต่อสิ่งที่ตนเองมุ่งมั่น ประกอบด้วย การรักษาสัญญา และการปกปิดความลับ โดยบุคคลจะต้องไม่ผิดสัญญา หรือเปิดเผยความลับของผู้อื่นโดยปราศจากเหตุผลที่สมควร¹¹ จริยธรรมการสอนตามหลักความซื่อสัตย์ อาจารย์จะต้องรักษาคำพูดหรือสิ่งที่ได้ตกลงไว้กับนักศึกษา เช่น ในประมวลรายวิชา ระบุให้นักศึกษาทำกิจกรรมต่างๆ ในแต่ละหัวข้อ การมอบหมายงาน

แก่นักศึกษา รวมทั้งวิธีการประเมินผล เป็นเสมือนสัญญาที่อาจารย์ให้กับนักศึกษาตั้งแต่การปฐมนิเทศรายวิชา อาจารย์จะต้องรักษาสัญญาโดยดำเนินการตามที่กำหนดไว้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนจะต้องมีเหตุผลที่เพียงพอ โดยนักศึกษายังคงได้รับความรู้จากการเรียนในรายวิชาอย่างครบถ้วน และไม่ส่งผลเสียใดๆ ต่อนักศึกษา

ข้อมูลที่เป็นความลับ เป็นสิ่งที่หากเปิดเผยให้ผู้อื่นรับรู้ จะก่อให้เกิดอันตราย หรือความอับอายต่อเจ้าของข้อมูล¹³ การปกปิดความลับของนักศึกษา จึงเป็นจริยธรรมที่สำคัญของอาจารย์ อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญามาตรา 323¹⁴ ที่ว่า “ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นโดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เภสัชกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชีหรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้น แล้วเปิดเผยความลับนั้น ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ดังนั้น อาจารย์จะต้องเก็บรักษาข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาไว้เป็นความลับ เพราะนักศึกษาทุกคนย่อมคาดหวังและเชื่อมั่นว่าความลับที่ตนได้บอกกับอาจารย์ จะไม่นำไปเปิดเผยให้ผู้อื่นรับทราบ หากอาจารย์เห็นว่าจำเป็นต้องเปิดเผยให้ผู้บังคับบัญชา หรือผู้ปกครองทราบ จะต้องขออนุญาตจากนักศึกษา ตัวอย่างข้อมูลที่เป็นความลับของนักศึกษา ได้แก่ การทำผิดวินัยต่างๆ (การลักทรัพย์ การเล่นการพนัน การติดสารเสพติด การทะเลาะวิวาท การทุจริตในการสอบ เป็นต้น) อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีอาจารย์จะต้องเปิดเผยความลับนักศึกษา ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อตัวนักศึกษาเอง หรือป้องกันอันตรายให้กับบุคคลอื่น ดังตัวอย่างกรณีนักศึกษาผู้ชายออกหักจากนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกันในประเทศอเมริกา เมื่อจิตแพทย์เก็บความลับที่นักศึกษาชายบอกว่าจะไปฆ่านักศึกษาผู้หญิงที่ทำความผิดหัก ทำให้นักศึกษาผู้หญิงถูกฆ่าตายในที่สุด¹⁰

นอกจากการรักษาสัญญา และปกปิดความลับนักศึกษาแล้ว อาจารย์สามารถทำตนเป็นแบบอย่างในการรักษาสัญญา และปกปิดความลับของผู้ป่วย เพื่อบ่มเพาะให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ ตัวอย่างของการปกปิดความลับของผู้ป่วย ได้แก่ การสอนให้นักศึกษาไม่นำข้อมูลส่วนตัวที่น่าอับอาย เช่น การติดเชื้อเอชไอวี การถูกข่มขืน หรือผู้ป่วยที่ต้องโทษทางคดีไปเปิดเผยต่อผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม

6. การพูดหรือการบอกความจริง (veracity or truth telling)

การพูดหรือการบอกความจริง เป็นหลักจริยธรรมที่เป็นพื้นฐานของสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนคาดหวังที่จะได้รับความจริง ไม่ถูกหลอกลวงหรือโกหก¹¹ จริยธรรมในการสอนตามหลักการพูดหรือการบอกความจริง อาจารย์จะต้องพูดหรือให้ข้อมูลนักศึกษาในสิ่งที่เป็นความจริงเท่านั้น เพราะการโกหก หลอกลวงจะส่งผลกระทบต่อความเชื่อถือ ไว้วางใจในอาจารย์ แม้ว่าบางครั้งเป็นการบอกความจริงเกี่ยวกับความผิดพลาดของอาจารย์เอง เช่น เมื่อนักศึกษาทักท้วงเรื่องการให้คะแนนในการสอบของรายวิชาหนึ่ง เพราะมั่นใจว่าตนเองมีความเข้าใจเนื้อหาวิชาดังกล่าวเป็นอย่างดี แต่คะแนนที่ได้รับไม่สอดคล้องกับความคาดหวังของตนเอง เมื่ออาจารย์ตรวจสอบพบที่มีการรวมคะแนนผิด อาจารย์จะต้องมีความกล้าหาญทางจริยธรรม (moral courage) ในการบอกความจริงแก่นักศึกษาถึงความผิดพลาดของอาจารย์ และแก้ไขคะแนนของนักศึกษาให้ถูกต้อง การกระทำดังกล่าวจะส่งผลให้นักศึกษาเกิดความชื่นชม ศรัทธาต่ออาจารย์ และเป็นวิธีการบ่มเพาะจริยธรรมให้กับนักศึกษาได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ในการเตรียมเนื้อหาเพื่อจัดทำเอกสารประกอบการสอน คู่มือ หนังสือ หรือตำรา รวมทั้งสื่ออื่นๆ อาจารย์จะต้องคำนึงถึงจริยธรรมในการจัดทำสื่อข้างต้น โดยจะต้องอ้างอิงแหล่งที่มาให้ถูกต้อง ไม่นำผลงานของผู้อื่นมาลอกเลียนแบบ หรือเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนโดยไม่อ้างอิงอย่างถูกต้อง ซึ่งการกระทำลักษณะนี้เรียกว่า “plagiarism”¹⁵⁻¹⁶ นอกจากนี้ต้องระมัดระวังการกระทำที่ผิดจริยธรรมลักษณะที่เรียกว่า “self plagiarism” ซึ่งหมายถึง การนำความคิด หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของผลงานของตัวเองไปเผยแพร่ในหลายๆ ช่องทาง โดยไม่มี

การอ้างอิงที่ถูกต้อง¹⁵ การกระทำดังกล่าว ถือเป็นการปิดบังความจริง หรือโกหกหลอกลวงผู้อื่นให้เข้าใจผิด การพูดหรือให้ข้อมูลเท็จของนักเรียนนั้นวันยังมีปริมาณ และความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น¹⁷ ในการสอน เมื่อพบว่านักศึกษาทำสิ่งใดผิดพลาด บกพร่อง อาจารย์จะต้องสะท้อนให้นักศึกษาได้รับทราบถึงสิ่งที่ผิดพลาด บกพร่อง อย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา หากจะต้องลงโทษก็ต้องกระทำด้วยความเมตตาสมเหตุสมผล เพื่อสร้างความตระหนักให้กับนักศึกษาที่จะไม่กระทำผิดซ้ำ ตัวอย่างพฤติกรรมของนักศึกษาที่ถือว่าเป็นความผิดที่รุนแรง คือ การทุจริต เช่น ทุจริตในการสอบ การทำรายงาน เป็นต้น อาจารย์จะต้องไม่ละเลยเมื่อพบเห็นการกระทำในลักษณะเช่นนี้ของนักศึกษา เพราะการช่วยปิดบังความผิดของนักศึกษา นอกจากเป็นการกระทำที่ผิดหลักจริยธรรมในการพูดหรือการบอกความจริงแล้วยังผิดหลักจริยธรรมความยุติธรรม รวมทั้งส่งผลกระทบต่ออื่นๆ ตามมา ดังที่มีผู้ให้ความเห็นว่า การทุจริตจะทำให้คะแนนของนักศึกษาไม่ใช่คะแนนที่เกิดจากความรู้อย่างแท้จริงของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถประเมินได้ว่านักศึกษาค้นใดต้องการการช่วยเหลือด้านการเรียนเป็นพิเศษ จึงเป็นอันตรายต่อตัวนักศึกษาเองในอนาคต อีกทั้งผู้บริหารของสถาบันการศึกษาก็ไม่มีข้อมูลที่ถูกต้องในการกำหนดนโยบายต่างๆ เกี่ยวกับหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน¹⁸

เมื่อนักศึกษามีพฤติกรรมที่แสดงถึงการโกหก หลอกลวง เช่น การทุจริตการสอบ การสร้างข้อมูลเท็จในการทำวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ หรือการคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนโดยไม่อ้างอิง อาจารย์จะต้องสอนนักศึกษาให้เข้าใจวิธีการที่ถูกต้องในการนำเสนอผลงานทางวิชาการ เพื่อป้องกันไม่ให้นักศึกษาทำผิดจริยธรรมควรกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนกรณีที่นักศึกษาทำผิดเพื่อให้นักศึกษาหลาบจำและไม่ทำผิดซ้ำอีก

สรุป

การปฏิบัติงานในวิชาชีพการพยาบาลเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ พยาบาลจึงต้องมีความรอบรู้ มีความรับผิดชอบ มีคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กรอบจรรยาบรรณวิชาชีพ คุณลักษณะเหล่านี้ต้องได้รับการปลูกฝังตั้งแต่เป็นนักศึกษาพยาบาล อาจารย์พยาบาลเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ทักษะคิด และการปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล อาจารย์พยาบาลจึงต้องสอนอย่างมีจริยธรรม โดยสามารถนำหลักจริยธรรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย การทำประโยชน์ การไม่ทำอันตราย การเคารพเอกลักษณ์ ความยุติธรรม การพูดความจริง และความซื่อสัตย์ โดยการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ในเนื้อหาที่สอนพัฒนาทักษะการถ่ายทอดความรู้ และใช้สื่อที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาไม่ทำให้นักศึกษาได้รับอันตรายทั้งด้านร่างกาย และจิตใจให้เกียรตินักศึกษา กระทำต่อนักศึกษาทุกคนอย่างเท่าเทียมกันให้ข้อมูลที่ถูกต้อง และเป็นความจริงทำตามที่สัญญา รวมทั้งปกปิดข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาไว้เป็นความลับ ซึ่งการกระทำดังกล่าวของอาจารย์นับเป็นจริยธรรมที่อาจารย์ทุกคนจะต้องให้ความสำคัญเพื่อมุ่งเพาะให้นักศึกษาพยาบาลเป็นคนดี และนำความรู้ไปใช้เพื่อประโยชน์ต่อสุขภาพของประชาชน

เอกสารอ้างอิง

1. The Government Gazette. Thai qualification framework for higher education. n.p.; 2010. Thai.
2. Beauchamp TL, Childress JF. Principles of Biomedical Ethics. 7 th ed. New Jersey: Pearson Education; 2013.
3. Burkhardt MA, Nathaneil AK. Ethics and issues in contemporary nursing. 2 nd ed. New York: Delmar/Thompson Learning; 2002.
4. Fry ST, Veatch RM, Taylor CR. Case studies in nursing ethics. 4 th ed. Burlington MA: Jones & Bartlett Learning; 2011.

5. Bhikkhu (P.A. Payutto). A constitution for living. Bangkok: Sahathammika Co., Ltd; 2006. Thai.
6. Mirzagitova AL, Akhmetov LG. Self-development of pedagogical competence of future teacher. International Education Studies. 2015; 8(3): 114-21. doi: <http://dx.doi.org//10.5539/ies.v8n3p114>.
7. Thailand Nursing and Midwifery Council. Competencies of registered nurses. Bangkok: Siriyod printing; 2010. Thai.
8. McClure E, Black L. The role of the clinical preceptor: an integrative literature review. J Nurs Educ. 2013; 52(6): 335-41. doi: 10.3928/01484834-20130430-02.
9. The royal guidance. The royal guidance [Internet]. Bangkok: Ministry of Science and Technology; 2016 [cited 2016 Nov 2]. Available from: <https://stscholar.nstda.or.th/stks/hmk/royal-guidance.html>
10. Roach MS. The human act of caring: A blueprint for the health professions. Ottawa: Canadian Hospital Association; 1987.
11. Fry ST. Johnstone MJ. Ethics in nursing practice: A guide to ethical decision making. 3 rd ed. ICN: Blackwell Publishing; 2008.
12. Foreign law bureau office of the council of state. The Constitution of the Kingdom of Thailand 2007. Bangkok: Rungsilp printing; 2009. Thai.
13. Chaowalit A. Ethical risks: Confidentiality. Songkhla: Faculty of Nursing, Prince of Songkla University; 2005. Thai.
14. Tanachaiwiwat W, Tanachaiwiwat O. The criminal law. Bangkok: Sutpaisarn; 2009. Thai.
15. Andreescu L. Self- plagiarism in academic publishing: The anatomy of a misnomer. Sci Eng Ethics. 2013; 19(3): 775-97.
16. Burns N, Grove SK, Gray J. Understanding nursing research: Building an evidence based practice. 5 th ed. United State of America Saunders; 2011.
17. Fontana JS. Nursing faculty experiences of students' academic dishonesty. J Nurs Educ. 2009; 48(4): 181-85.
18. Boysen CJ. Teachers and cheating: The relationship between the classroom environment and high school student cheating [dissertation]. [Los Angeles]: Loyola Marymount University; 2007. 165 p.

Ethics of Teaching in Baccalaureate Nursing Program

Aranya Chaowalit* Tasanee Nasae**

Abstract

The nursing profession focuses on practice with human beings, mistakes in nursing practice cause harm to health or even death to persons under nurses' care. Nursing students practice closely with nurse educators to ensure their ethical practice with professional standard which will be resulted in the patients' best interest and safety. Since nurse educators influence students' learning, attitudes and practice, ethics of teaching is crucial in baccalaureate nursing program. Nursing institutions should recognize their role in promoting ethical teaching of nurse educators based on ethical principles of beneficence, non-maleficence, respect for autonomy, justice, veracity, and fidelity.

Keywords: ethics of teaching; baccalaureate nursing program

* Associate Professor, Ph.D., Faculty of Nursing, Prince of Songkla University, Songkhla, Thailand. Corresponding author: aranya.c@psu.ac.th

** Assistant Professor, Ph.D., Faculty of Nursing, Prince of Songkla University, Songkhla, Thailand.